

НЕ СЛУХАЄМО ШВЕДІВ

Мої канікули падають на маму і тата як грім з ясного неба. Так каже бабуся Данута. І додає, що Бог їх за це покарає. Раніше я не розумів, чому Бог мав би карати батьків за мої канікули. І навіть співчував їм. Однак тепер я знаю більше, а тому співчувати їм уже не можу.

— Батьки! Ви народили мене не для того, щоби покинути напризволяще на всі канікули! Ну запам'ятайте ж це! — вигукнув я, коли дізнався, що омріяний план провести канікули з батьками знову лопнув, як повітряна кулька, на яку сів слон. Ф'ЮУУУУ!

Виявилось, що мама не може взяти відпустку, бо ж вона робить кар'єру в компанії. А у відпустці кар'єру не зробиш — це тільки на роботі можна. Тато не робить кар'єру, але ж він мусить заробляти на утримання дому, мами, яка робить кар'єру, і на канікули свого сина Філіпека. І саме тому відпустку з Філіпеком він провести не може.

— І що ж ви зі мною зробите? — з гіркотою запитав я.

— Ми вже заплатили за твій спортивний табір. А далі ще щось придумаємо, — не відриваючи погляду від екрана

ноутбука, відповіла мама, що, як завжди, ховалася у ванній, аби безперешкодно попрацювати.

— Коли придумаете?! — зажадав я чіткої відповіді.

Я вже добре вивчив своїх батьків і добре знаю, що найшвидший спосіб щось від них отримати — примус. У мудрого Блажеєка он усе літо заплановане за півроку. Його плани ніколи не міняються в останню хвилину. Але ж мої Вужеки не встигають в ногу з іншими батьками.

Серйозно!

— Ну зараз щось придумаємо! — намагався викрутитися тато.

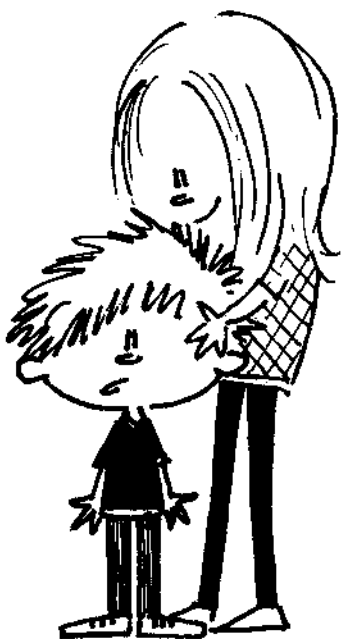
Він дійсно думав, що його посмішки вистачить на всі мої канікули? Наївний!

Тато взяв цигарки, телефон і вийшов на балкон. Мама відклала ноутбук і теж схопилася за мобільний.

— І я спробую щось вигадати. Не хвилюйся, Філіпенятко, — защебетала вона і зацілувала мене, мов принц жабу, яка мала перетворитися на принцесу.

Моя мама теж дуже наївна. Навіть якщо зацілує мене до смерті, то все одно я не стану настільки дорослим, щоб самостійно про себе піклуватися.

Я образився і пішов у свою кімнату. Там я увімкнув комп'ютер. Пірек подарував мені гру «Симпатичні

мушки», котру його друзі з гімназії переробили на «Вирви крильце симпатичній мушці», і почав розправлятися з мухами. Коли я був за крок до перемоги, хтось вигукнув над моєю головою так, що я аж підскочив.

— Вимкни це, негайно! — за мною стояли батьки. Причому обоє.

Вони забрали в мене гру, а потім вимагали від мене усвідомити, що я завдав болю симпатичним мушкам, і пообіцяти, що ніколи більше цього не робитиму.

Ну, звісно ж не буду. Вони ж забрали в мене гру. Зрештою, я не хотів завдавати болю жодній мушці. Просто мушки допомагали мені не так сильно ображатися на батьків. Я сказав їм це, але вони не повернули мені диск з грою. От Гірек розізлиться.

Я слухняно вимкнув комп'ютер і вислухав їхні ідеї щодо канікул.

Завтра мама піде на роботу на чотири години пізніше, а тато присвятить мені аж три дні, які його велика мультинаціональна корпорація, що продає екологічно чисті труби і септики, дала йому у зв'язку з особливими обставинами.

— А чому «у зв'язку з особливими обставинами»? — я не розумів, що це за така «відпустка у зв'язку з особливими обставинами», тому вирішив, що краще уточнити.

— Я сказав, що ми купили розібрані шведські шафки для кухні. Мені потрібен час, щоб їх зібрати.

— Ну... — відповів я, все ще не розуміючи.

— Тобто вони дають відпустку на скручування меблів, але не дозволяють взяти відпустку на канікули

з дитиною? — здивувався Гірек, коли я поскаржився хлопцям. У Гірека таких проблем немає. Його батько безробітний, і йому не треба ні в кого відпрошуватися, щоб провести канікули зі своєю дитиною.

Мій настроїв зміг покращити тільки новий бездротовий шурупокрут, який ми купили ще того ж дня.

— Я буду вкручувати шурупи в шафку, правда ж, тату?! — я вимагав підтвердження доти, доки його не отримав. — Супер! Я буду вкручувати! І викручувати! І вкручувати! І викручувати! І перекручувати! — тішився я наперед. Я бігав з шурупокрутом по квартирі і вдавав із себе снайпера з автоматом, поки мама його в мене не забрала.

Наступного дня тато привітав мене вигуком:

— Я весь твій!

І тут привезли шафки. Точніше деталі, запаковані в окремі пачки.

Я помчав по шурупокрутом, який мама заховала під своїм ліжком.

— Ну що, тато, скручуємо?! — я згорав від нетерплячки розпочати роботу, як ніколи раніше.

— Спершу порахуємо пачки! — татові теж не терпілося почати роботу, але чомусь не ту, що мені.

Він дорахував до п'ятдесяти і збився.

— Сто тридцять! — здібна до математики Веронічка, моя двоюрідна сестра, приперлася до нас, хоча її ніхто не запрошував, і відібрала у мого тата задоволення порахувати до більше ніж ста.

— Це наші пачки! — звернув я її увагу.

Вона пирхнула на мене, як бик на тореадора. Я проігнорував її підрахунки і сам все перерахував. Пакунків,